

תרומה (103)

המתבונן בזה יפול עליו חיל ורעדה תאחזנו, ובאמת התנאים הקדושים היו כך, כמובא (ברכות כה:) **שרבי יוחנן בן זכאי** אמר לתלמידיו, יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם וכו' ולוואי, תדעו כשאדם עובר עבירה אומר שלא יראני, הרי האדם עצמו אינו מחשיב את עצמו כאדם להימנע בגינו מהחטא ואם יחשוב האדם בליבו שהרי הקדוש שבך רואה, בזה ומנע מהחטא. זהו שאמרו חז"ל (אבות פ"ב מ"ג) אל תהי רשע בפני עצמך, וזהו הגורם הגדול לחטא שהאדם עצמו אינו חשוב בעיניו ואינו רואה את דרגתו העצומה, ומאי הכרת ערך עצמו שזהו המפריע הגדול ביותר לשלימות האדם בסור מרע ועשה טוב.

ספר "לתתן עליין"

מהיכן יודעים שבקול יש מציאות וממשות?

ועשיית שלחן (כה, כג)

התורה הקדימה את השולחן, לפני המזבח, ולאחר הארון שהוא התורה, כדי להורות לנו שהתורה והקמח צמודים זה לזה. והנה מצאנו בגמרא (ב"ק צב:) המתארת את כוחה העצום של פת שחרית, עד כדי כך שמסוגלת היא לבטל שמונים ושלושה מיני חולאים. וכתב הב"ח **בשם המרדכי** (שו"ע או"ח, סימן קנ"ה, בבאר היטב סק"ב): שהכח של פת שחרית, מצוי בה רק אם פת זו נעשתה מתבואה הרחוקה מן הישוב, ולא שמעה קול תרנגול ולא קול מושכים באוניות. הרי לנו שקול הנובע ממקום ישוב, כבר מפריע לחיטה לצמוח, והיא מאבדת את סגולתה וכוחה כפת שחרית. וכמו כן קול המושכים באוניות גורם הפרעה לחיטה, הנחשבת לדומם, וזאת משום שהקול יש בו מציאות וממשות, ופת שחרית אסור שיתערבו בה כוחות אחרים, לבד מהחיטה. ואם קול רגיל, שאין בו חטא כל שהוא, מפריע לחיטה לצמוח, על אחת כמה וכמה שקול של לשון הרע ודיבורים אסורים גורם הפרעה בכל מערכות היקום.

רב זיבלרשטיין שליט"א בספרו "ברכי נפשי"

ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד (כה, ל)

לחם שיש לו פנים (רש"י)

בלחם זה היה כל אדם מישראל יכול לראות בו את פני עצמו (כמים הפנים לפנים), את פנימיותו ואת מדרגת אמונתו. במידת האמונה בה היה מביט על הלחם, באותה מידה היה רואה אותו. אם היה ניגש לכך מתוך

כפי נדיבות הלב, שורה הברכה
ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (כה, ב)

צריך להבין מהו שינוי הלשון בפסוק, בתחילה אמר **"תרומה"**, ואחר כך אמר **"תרומתי"**. אלא ביאר השל"ה הקדוש: כידוע לצורך מלאכת המשכן היה צריך זהב טהור שאינו בנמצא כ"כ בעולם, וכן שארי דברים חשובים שלא שכיחים וכל זה היה צריך בכמויות גדולות מאוד יותר מהנמצא, ואיך זה שהביאו בני ישראל נדבות די ויותר אפילו מכדי הצורך, וכמ"ש **"והמלאכה היתה דים והותר?"** אלא, ודאי שזהו מצד הברכה שנתן ה' בנדבות, שמהמעט שהביאו נעשה הרבה. וכפי שיעור נדיבות הלב כך היתה הברכה שורה בנדבה, למשל כשהביא אדם חתיכת זהב בלב שלם, והיה חושק מי יתן והייתי יכול לתת כפלים, והיה מצטער על שאין בידו ליתן נדבה יותר גדולה מזה, היודע מחשבות אדם מצרף מחשבה טובה למעשה ושלח ברכה במה שנתן ונעשה התרומה מוכפלת כפי רצון ליבו. נמצא שבנדבת המשכן היו ב' תרומות: א: מה שנתנו בני". ב. מה שהוסיף השי"ת על מתנותיהם. וזה שאמר: **"ויקחו לי תרומה"**, זה התרומה שתרים כל אחד מעצמו. אמנם **"מאת כל איש אשר ידבנו לבו"**, ליתן הרבה, רק מחמת חסרון כיס אינו נותן רק מעט, אני אשלח ברכה ויתמלא הרבה ו"תקחו את תרומתי".

ספר "אוצרות התורה"

שורש הרע ואי עשיית טוב, אי הכרת מעלתו

ושכנתי בתוכם (כה, ח)

בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוכו של כל אחד ואחד. (ספרים הק' בשם חז"ל). היה הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל ראש ישיבת לייקוד אומר: אם יצייר כל אחד בעיני רוחו שהיתה ניתנת לו הזכיה להמצא במחיצת קדשם של גדולי עולם ומצוקי תבל, גדולי הדורות דוגמת מרנן הגר"א או רבי ישראל סלנטר זצוק"ל, הלא הפחד מהדרת גאונם, לא רק שהיה גורם לנו שלא לעשות להם חלילה משהו רע, אלא אפילו מעט מחשבת פיגול כזאת לא היינו מעיזים להעלות על קצה דעתנו.

והנה הפסוק אומר לנו: **"בקרוב קדוש"**, ומפרשים חז"ל דהיינו כל אדם יש לו קדוש בתוך מעיו, פשוטו כמשמעו, בקרבו של כל אחד ואחד מישראל ממש יש קדוש, א"כ עלינו לתמוה על עצמנו, איך אנו עושים מעשים נגד הקדוש שברקבו להוציאו ולגרשו מתוכנו.

הלכה: בענין המנהג שאומרים לכהנים "ישר כח" והכהנים משיבים "ברוכים תהיו"

השו"ע (סימן קכח סט"ז מ"ב סק"ס): ועכשיו שהמנהג לומר לכהנים בירידתם מן הדוכן "ישר" וכו'. כתב הפסקי **תשובות** (אות מח): ומנהג זה לומר לכהנים "ישר כח" הוא מנהג קדמון המובא בספרי הפוסקים, והוא כהחזקת טובה על הברכה, כדי להוסיף להם אומץ ולחזקם בעבודת ה', ובערוך השולחן (סק"ד) שהכהנים משיבים למברכים "ברוכים תהיו", אך יש הכותבים שנכון לכהנים להימנע מכך משום שיש לחשוש לשיטת הרמב"ם, המובא בביה"ל (סק"ז ד"ה ואם הוסיף), שכהן המוסיף על הברכות אף בלי נשיאת כפיים עובר בבל תוסיף, אך "כחכם ישר" או "תודה רבה" יכולים הכהנים להשיב ללא פקפוק.

פסקי תשובות חלק ב'

פתגם: אין גבול לחלומות, ואין סוף לאפשרויות, העיקר שנאמין שהכל יכול להיות.

ספר "שמחלה"

חקירה: אויר חצר

חלק מהחצר, או שיש לו רק דיני חצר (הגר"ח סטנסיל (סב)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: מזה ומזה הם כתובים

סוחר אחד נכנס אצל רבה של קאליש, לשאול עצה מפיו" רבי, עסק טוב נזדמן לידי, ובעזרת הטיה קלה, ערמומיות, כדרך הסוחרים, אני עשוי לזכות ברווח גדול הראוי להתכבד בו. האעשה זאת, רבי? השיב לו הרב: על לוחות הברית נאמר בתורה: מזה ומזה הם כתובים. ללמדך, כל כמה שתטה את הלוחות, אם לצד זה ואם לצד זה, עדיין תהא קורא בהם "לא תגנוב".

ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף צב)

שבת שלום!

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, צדוק בן מרים, ויקטור חי בן יקוטה, שמחה ג'וזת בת אליז. זרע של קיימה לרינה בת זהרה אנריאת. גיינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, דניאל בן רחל, עמנואל בן ארנסט אברהם, רפאל שלמה בן אסתר, חוה בת צביה, מיה בת רחל.

אמונה ולהט יהדות. היה תמיד רואה את הלחם כשהוא טרי וחם אפילו שמונה ימים אחרי הנחתו על השולחן, ככתוב: "לחם חם ביום הלקחו" (שמואל א, כא). ואילו משניגש לכך בקרירות, בלי אמונה, לא היה רואה כלום. לפיכך אמרו חכמינו, כי המגדף (סוף פרשת אמור) היו לו טענות כנגד זה שהלחם הפנים הוא ישן וצונן ו"אין דרך המלך לאכול פת צוננת", אף על פי שבאמת היה הלחם חם וטרי, משום שהוא מביט בלחם בעיניים של מגדף, בקרירות, בלי אמונה, ולכן ראה אותו אמנם כפת צוננת, "כמים הפנים לפנים..."

מענה של תורה בשם "אדמו"ד רא"מ מגור זצ"ל"

לא להציג את העושר לראווה

וְאֵת הַמֶּשְׁכֶּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרֵיעַת שֵׁשׁ מְשֻׁזָּר (כו, א)

זהב רב עד מאוד היה במשכן, הארון מצופה זהב טהור מבית ומחוץ, הכפורת והכרובים היו עשויים זהב, השולחן מצופה זהב, קערותיו וכפותיו וקשותיו ומנקותיו, זהב טהור. אף המנורה עם כפתוריה ופרחיה עשויה זהב טהור. אך מעל לכל הזהב הזה הונחו יריעות, כיסויי בד ועורות, כך שלעולם מחוץ למשכן לא נראה הפאר כלל. ללמדנו יסוד גדול: גם אם יש לך זהב ועושר עצום, אל תציג אותו לראווה, בפרהסיא. תהנה ממנו, אבל בשקט. בהחלט אין צורך להוציא לכולם את העיניים.

ספר "ומתוך האור"

וְאֶרְפָּעִים אֲדִנְיָהֶם כֶּסֶף שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקָּרֶשׁ הָאֶחָד וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקָּרֶשׁ הָאֶחָד (כו, כא)

נקראו בשם "אֲדָנִים", שיש במשמעו לשון אדנות ושררה. היות וכל המשפיל עצמו כאסקופה הנדרסת מלמטה, נעשה אדון מלמעלה. כי כל המשפיל עצמו הקב"ה מגביהו ועושה אותו יסוד ונושא לכל הבניין, כ"אֲדָנִים" הללו שהיו יסוד ונושא לכל הבניין.

כלי יקר

וְאֵת הַמִּנְרָה נָכַח הַשֹּׁלְחָן עַל צֵלַע הַמֶּשְׁכֶּן תִּמְנָה (כו, לה)

במשכן, היה השולחן מימין הנכנס, והמנורה משמאלו, השולחן רומז לפרנסה, והמנורה לאור התורה. לומר לך, שהנכנס בשערי הקדושה מותר שילמד בתחילה שלא לשמה, לשם "השולחן", ו"המנורה" תהיה כטפלה. אבל לאחר שיתקדם ויעמוד לפני ארון ה', משם המבט הוא הפוך: המנורה מימין, והשולחן טפל לו, וכמו שאמרו שלעולם יעסוק האדם בתורה ובמצוות ואפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

ספר "מעייני השבוע" בשם "בית הלוי"

